

Voorzitter,

Zoals jullie in de media hebben kunnen lezen, hebben wij gevraagd om het dossier AZC voorlopig van de agenda te halen. Er is in de afgelopen week veel gebeurd. Er zijn partijen die me verweten na het krantenartikel waarom ik niet de samenwerking had gezocht. En als ik alle tijd van de wereld had gehad, dan had ik dat zeker wel gedaan. Ik heb er met enkelen gesproken. Maar lang niet allemaal. De tijd was er simpelweg niet. En ik ga uitleggen waarom ik wil dat het punt van de agenda gaat. En ik heb begrepen dat jullie daar zo meteen wél op mogen reageren.

Laat ik dit zeggen: ik had hier liever een ander verhaal gehouden. Eentje waarin we op een volwassen manier praten over hoe we deze verantwoordelijkheid invullen. Met open vizier. En met eerlijke informatie.

Maar ik kan vanavond niet zwijgen.

Eén van de cruciale punten voor nu is dit: In het raadsvoorstel staat letterlijk dat er géén locatie bekend is. Voorzitter, dat klopt niet. Die locatie is wél bekend.

Niet voor iedereen, maar wel voor sommige fractievoorzitters. Dus indirect voor meerdere fracties. En ook ik ben op de hoogte. Dat heeft me diep in gewetensnood gebracht.

Ik leg graag uit waarom.

Als wij als raad besluiten nemen over iets dat het leven van honderden mensen beïnvloedt inwoners én asielzoekers - dan moet dat gebeuren op basis van gelijke informatie voor iedereen. Niet via informele lijnen. Niet via papieren schijnbewegingen. Niet via halve waarheden in een voorstel waarover we vanavond zouden stemmen. Daarom sta ik hier. Niet om te confronteren. Maar omdat ik voel dat ik dit móét zeggen.

Ik heb dit de afgelopen weken geprobeerd intern te bespreken. Zoals het hoort. Ik heb gesprekken gevoerd. Kritiek geuit. Gewikt en gewogen. Ik heb bakken commentaar gekregen. Van mensen die wél op de hoogte zijn. Ik zou zaken in gevaar brengen. Mensen hun geloofwaardigheid laten verliezen. Maar op een gegeven moment moet je een knoop doorhakken. Dan moet je zorgen dat je zelf nog geloofwaardig bent. Er komt een moment dat je zegt: dit kan ik niet uitleggen. Niet aan mezelf. Niet aan de raad. Niet aan de inwoners van Zaltbommel. Voorzitter, ik ben pas net lijsttrekker. Op 7 mei unaniem verkozen. Met het vertrouwen van mijn partij om samen koers te bepalen. En dan komt dit dossier op je bord. Er komt dan een punt waarop je niet meer kunt wegduiken.

Misschien ben ik jong.

Misschien onervaren.

Misschien vindt u dat ik te veel gevoel laat spreken. Maar dit ben ik. Daarom ben ik gekozen.

Omdat mijn partij gelooft dat eerlijkheid en kompas nodig zijn. Niet om op te vallen. Maar om koers te houden als het spannend wordt. En dat is het nu. Daarom spreek ik me uit. Dit is het moment.

En daarom stel ik voor: haal dit punt van de agenda. Omdat het voorstel niet rijp is. Niet eerlijk. En omdat het niet klopt zoals het er nu ligt. We hebben het steeds over draagvlak. Betrokkenheid. Luisteren. Dan moet je zelf ook open zijn. Dan moet je zelf ook het goede voorbeeld geven.

Voorzitter, ik wil ook iets zeggen tegen collega Isabel.

Isabel, jij hebt met de advertentie van de VVD je nek uitgestoken. Jij was de eerste die publiekelijk zei: dit kan zo niet.

Ik neem nu mijn verantwoordelijkheid. Niet om iets kapot te maken. Maar om te zorgen dat we geen besluit nemen over 300 mensen, zonder te weten waar het over gaat. Dat is niet radicaal. Dat is niet politiek. Dat is gewoon ons werk doen.

Dank u wel.

